

Pirmas skyrius

Iš kur tu atsiradai?

– Naktį siautėjo audra, – tarė Žasmina savo aviganiui, persiropštusi per medžio šaką, nukritusią ant takelio. – Ar išsigandai griaustinio, Skajau?

Aviganių veislės šuo Skajus peršoko šaką ir vizgindamas pūkuotą uodegą nubėgo upės pakrante. Jeigu ir išsigando, širyt to neparodė.

Buvo trumposios atostogos, gegužės mėnesio antradienis. Kaip visada, Žasmina atsikėlė anksti ir prieš išeidama pasivaikščioti su Skajumi pašėrė kitus savo augintinius.

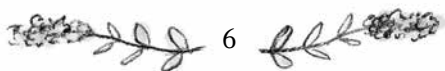
Reikėjo sparčiai suktis, nes šiandien turės priimti du triušius, kuriais rūpinsis visą savaitę.

Žasmina kartais prižiūrėdavo atostogoms išvykstančių žmonių augintinius, o uždirbtus pinigus leido savo gyvūnų pašarui. Tai buvo gera patirtis, nes ketino užaugusi turėti gyvūnų gelbėjimo centrą ir šunų viešbutį.

Kai grįždama buvo jau visai netoli namų, Žasmina išgirdo keistą garsą. Mergaitė stabtelėjo ir suraukusi antakius ėmė klausytis. Aplink skambėjo įvairūs garsai: gyvatvorėje čiulbėjo paukščiai, pievoje bliovė avys, kieme balsus lavino gaidžiukai.

Tačiau tas garsas buvo visai kitoks. Kažkas gailiai žvingčiojo – bet ne „Ažuolų“ ūkio gyvulys. Paėjęjusi už namo ji pasuko link pievos, pavadintos „Šešiolika akrų“, nes atrodė, kad garsas sklido iš ten. Tuo metu jokių gyvulių ten neturėjo būti.

Staiga mergaitė sustojo, nustebusi dėl to, ką pamatė.

Šalia gyvatvorės stovėjo gražus bėras kumeliukas. Jam kaktoje švietė balta žvaigždė, o užpakalinės kojos buvo tarsi apmautos baltomis kojinaitėmis. Žasminai bežiūrint, jis pakėlė galvą ir dar kartą gailiai žvingtelėjo.

Ką čia veikia šis kumeliukas?

Žasminai ėmė smarkiau plakti širdis, o galvoje sukosi įvairios mintys. Jos mama Nadja – veterinarė. Tad gal ji atsivežė kumeliuką į ūkį gydyti arba prižiūrėti po operacijos. Nors iki šiol nebuvo to dariusi, taip galėjo nutikti.

Tik kodėl apie tai neužsiminė Žasminai?

Staiga jai šovė nuostabi mintis.

O gal tai dovana? Gal mama su tėčiu nupirko jai kumeliuką?

Netrukus džiaugsmas nyslūgo. Ji jau turi dvi kates, paršelių, antį, aviganių veislės šunį, aviną, elniuką ir asilą. Visus šiuos gyvūnus, išskyrus kates Irisę ir Murkę, Žasmina išgelbėjo. Teko labai prašyti mamos ir tėčio, kad leistų juos pasilikti. O tėtis su mama

kaskart primindavo, kad ji jau turi per daug gyvūnų, kad daug kainuoja jų pašaras, kad jiems reikia daug vietos ir kad daug laiko tenka skirti jų priežiūrai.

Bet Žasmina buvo optimistė. Sunku patikėti, kad kumeliukas skirtas jai, tačiau visko gali būti. Ji prisegė Skajui pavadėlį ir pasuko pievos link.

Aptvaro vartai buvo plačiai atidaryti, ir Žasmina staiga suprato, kokios tuščios jos viltys. Jei tėtis su mama būtų nupirkę jai kumeliuką, tikrai nebūtų palike jo vieno aptvare atvirais vartais.

Tad kieno jis ir iš kur atsirado?

Priėjusi arčiau mergaitė pamatė, kad kažkas negerai.

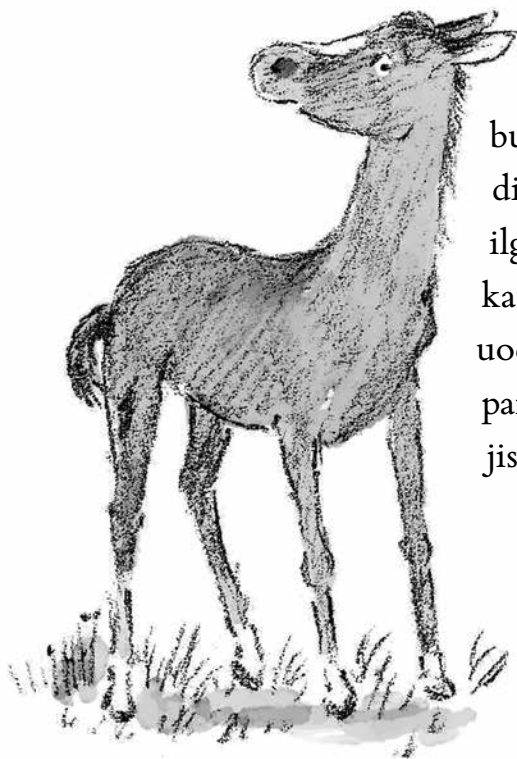
Kumeliukas buvo kiaurai permirkęs – tikriausiai buvo lauke per tą baisią audrą. Jis visas drebėjo – galbūt nuo šalčio, bet labiau iš baimės. Jo išsiplėtusios šnervės virpėjo, o akys buvo taip išsipūtusios, kad net baltavo. Uodegą jis laikė prispaudęs prie kūno, ausys greitai

sukinėjosi, linkčiodamos pirmyn ir atgal, tarsi būtų pasirengęs sprukti bet kurią akimirką.

Žasmina žengė dar kelis žingsnius artyn ir sustojo.

– Kas nutiko, mažyli? Gal pasiklydai?
O kur tavo mama? – mėgindama nuraminti,
tyliai pašnekino vargšą gyvulėlį.

Kumeliukas
buvo gražus –
didžiaakis,
ilgakojis, tamsiais
karčiais ir
uodega. Žasminai
pamažu artėjant,
jis išsigandęs
atsitraukė,
ir mergaitė
pamatė, kad
jis šlubuoja.

– Vaje, tu
sužeistas! – ištarė

ji, ant užpakalinės kumeliuko kojos pamačiusi didelę žaizdą, kuri atrodė nesena, bet aplink ją buvo daug išdžiūvusio kraujo. – Vargšeli, kas tau nutiko? – nerimavo mergaitė. Žaizda atrodė gana gili, tokią reikia siūti. Tai mamos darbas, bet ji iškviesta suteikti skubiąją pagalbą.

Žasmina mąstė, ką daryti. Taip sujaudintas gyvūnas gali pabėgti, jei išsigąs, todėl reikia jį

pasaugoti. Negalima per daug prie jo artintis, reikėtų uždaryti jį aptvare.

– Uždarysiu vartus, – tarė mergaitė, ramiai, pamažu eidama jų link. – Nebijok, dabar esi saugus. Pasirūpinsiu tavimi.

Žasmina dar niekada neturėjo kumeliuko, bet teko raminti ne vieną išsigandusį gyvūną.

– Tu juk berniukas? Kažin koks tavo vardas? Ar tu jį turi? Gal tu našlaitis? Tikriausiai esi alkanas? – stovėdama prie vartų ir tyliai šnekindama stengėsi paguosti drebantį padarėlį.

Jei tik čia būtų mama! Tačiau net jei ir būtų, negalėtų gydyti kumeliukui žaizdos, kol jis toks neramus. Kam nors artinantis, jis bėgtų ir galbūt dar labiau susižalotų.

Staiga Žasmina suprato, ką turi daryti.

– Iš kelių tvorelių padarysiu tau gardelį, – kalbėjo ji. – Mama visada taip daro, jei tenka gydyti gyvūną lauke. Dar paskambinsiu Tomui, kad ateitų į pagalbą. Jis labai apsidžiaugs susipažinęs su tavimi.

Mergaitė nuvedė į namus Skajų ir paskambino Tomui. Jis buvo geriausias Žasminos draugas ir jie kartu yra išgelbėję ne vieną gyvūną. Berniukas gyveno netoli „Ažuolų“ ūkio, tad vaikai galėjo dažnai lankytis vienas pas kitą.

– Nuostabu, – nudžiugo Tomas, – tuoj ateisiu.

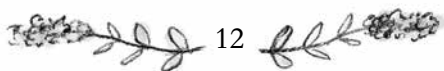
Iš ėriukų tvarto Žasmina atsinešė kelias metalines tvoreles ir po vieną sukėlė į aptvarą. Jai priėjus prie vartų, drebėdamas ir nuleidęs ausis kumeliukas atsitraukė. Turėdama patirties su asiliuku, mergaitė suprato, kad vargšas gyvūnas tikrai labai nerimauja.

Vos tik ji atidarė vartus. kumeliukas pakėlė užpakalinę koją, pasiruošdamas spirti.

– Ačiū, kad perspėjai, – ištarė Žasmina. – Laikysiuos atokiai nuo tavo užpakalinių kojų.

Atnešusi paskutinę tvorelę ji pamatė atėjusį Tomą.

– Jis toks gražus! – džiaugėsi berniukas. – Negaliu patikėti, kad jis čia atsidūrė.

- Tikrai. Bet vargšelis labai išsigandęs.
Matai, kaip dreba?
- Ar manai, kad jis gali pabėgti? O kažin kaip atsirado ta siaubinga žaizda?
- Nežinau, bet jam nutiko kažkas blogo. Jis per jaunas, kad būtų atskirai nuo mamos.
- Ar paskambinai į policiją? – paklausė Tomas.
- Mama grįžusi paskambins, – atsakė mergaitė, nenorėdama prisipažinti, kad nė nepagalvojo apie tai.
- Gal kas nors juo tiesiog atsikratė, – ištarė Tomas. – O gal pavogė?
- Jis negali būti pavogtas. Juk vagys nebūtų jo čia palikę.
- O gal jis pabėgo? – spėjo Tomas.
- Statydami gardelį jie ramiai šnekino kumeliuką, tikėdamiesi, kad jis nurims ir ims jais pasitikėti.
- Jo kailio spalva labai graži, – žavėjosi Tomas. – Dar man patinka jo baltos kojinitės.
- Ir tos baltos dėmelės ant priekinių kojų virš kanopų labai mielos, – pridūrė Žasmina.

Baigiant statyti gardelį, kumeliukas liovėsi drebėti, bet vis dar buvo įsitempęs ir sustingęs.

– Kaip jį ten įvesime? – paklausė Tomas.

– Nežinau, – atsakė mergaitė. – Gydydama kumeliukus, mano mama stengiasi, kad į gardelį juos įvestų jų mama, nes jie visada seka paskui savo mamą.

– O gal privilioti jį maistu? – pasiūlė berniukas.

– Nežinau, ką jam galima duoti, – pasakė Žasmina. – Jis atrodo per jaunas būti ką nors kieto, ir nežinau, ar galima duoti karvės pieno.

– Gal gali paskambinti mamai?

– Ne visai, nes dabar ji tikriausiai padeda gimti veršeliui.

Tuomet iš sodo pasigirdo garsus bliovimas, ir kumeliukas pastatė ausis.

– O gal Amalas? – išpūtęs akis ištare Tomas. – Gal jis įvestų kumeliką į gardelį? Gal mažylis sektų jam iš paskos?

– Jis nemanys, kad Amalas – jo mama, – suabejojo Žasmina.

– Nemanys, bet juk arkliai ir asilai dažniausiai sugyvena? Ponas Hobsonas sakė, kad žmonės laiko asilus kaip draugus arkliams, o kai kurie – net kaip aukles kumeliukams.

Ponas Hobsonas buvo ankstesnis Amalo savininkas ir daug žinojo apie asilus.

– Na, jei kas nors gali jį nuraminti, tai tik Amalas, – nusprendė Žasmina. – Jis maloniausias asilas pasaulyje.